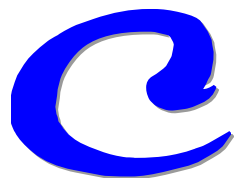

Hồi Thứ Mười Chín

Quay Về Chốn Cũ Chạm Hắc Minh

Mất Dịp Dò Xét Náo Hắc Lãnh

àng nhớ lại Châu Sách càng thương và càng thán phục vì thấy rằng những gì lão bệnh phong - đại cửu của Châu Sách - từng thổ lộ đều đúng. Huống hồ khác với trước kia, chỉ cách nay độ một năm là nhiều – Châu Sách hiện lúc này với bản lãnh vì đã có thành tựu cách biệt nên dù vẫn đang trốn ẩn ở ngay bên trong Hắc Lãnh Thạch Lâm thì cũng là người chủ động phát hiện mọi diễn biến chứ chẳng còn sợ bị người phát hiện. Nhờ đó, chỉ mới trốn ẩn ở cạnh các rặng Thạch Lâm hôm nay là đầu ngày thứ hai Châu Sách cũng đã có nhiều phát hiện lý thú. Tuy nhiên điều duy nhất cần phát hiện thì vẫn chưa đến, khiến Châu Sách đang dần thất vọng.

Đã vậy, với thính lực khá tinh tường, Châu Sách vùng biển sắc, đành tự chép miệng về nuối tiếc và chán nản, toan trốn trở ra.

Nhưng thật bất ngờ, ngoài mọi sở liệu và toan tính, Châu Sách lập tức thay đổi ý định, không vội trốn ra nữa, trái lại quyết phục ẩn tiếp tục. Và lần này, ngay khi có một vài cảnh quang ở các rặng Thạch Lâm tỏ dấu hiệu đang dần thay đổi thì cũng như những lần được mục kích trước đó, từ ngày hôm qua đến tận lúc này, Châu Sách lại nhìn thấy hai nhân vật vẫn độ trung niên nhưng cũng chung diện mạo luôn mơn mớn trắng tợn ngọc đang dần dần xuất hiện. Và rồi đôi mục quang của Châu Sách vụt sáng lên vì nhận ra một trong hai nhân vật đang xuất hiện chính là điều Châu Sách luôn chờ đợi mong được sớm phát hiện và nhìn thấy từ hôm qua.

Vì thế, ngay khi cơ hội đến, Châu Sách bất thần bật chồm lên, do chủ động xuất thủ nên vừa nhanh vừa thật chuẩn xác.

- Hự!

- Hự!

Hai nhân vật mặt trắng ngay lập tức đã bị Châu Sách chế ngự. Và thay vì để họ ngã, Châu Sách sốt nhẹ cả hai, để rồi êm không tiếng động Châu Sách nhắc cả hai cùng lao ra ngoài.

Vù...

Nhưng vừa khi ra đến bên ngoài vùng Thạch Phong, dù ở ngoài này đã sẵn chờ hai nhân vật thì sự hiện hữu của họ không hề làm Châu Sách hoặc lo lắng hoặc kinh sợ. Trái lại, Châu Sách vọt nghiêm mặt, toàn thân vẫn cứ lao đi với hai tay cứ tiếp tục cùng nhắc mang theo hai nhân vật mặt trắng. Bất quá Châu Sách chỉ lạnh lùng lên tiếng khi lướt qua hai nhân vật đã chờ sẵn bên ngoài:

- Nhị vị vẫn dám đến đây? Vậy xin hoan nghênh và cũng xin chớ lên tiếng hoặc nói gì. Cứ theo tại hạ một lúc khắc biết.

Vù...

Hai nhân vật này dù là một tăng một đạo vẫn tỏ ra ngỡ ngác, ngỡ ngàng rồi bàng hoàng hoang mang đành lao theo Châu Sách.

Vút! Vút!

Chỉ khi đến lúc phải dừng chân Châu Sách mới tự dừng. Nhưng thay vì giải thích hoặc tỏ ra bất kỳ phản ứng phải có nào khác thì Châu Sách lại lạnh lùng vừa ra lệnh vừa thuyết phục một tăng một đạo:

- Nhị vị đến tuy có khiến tại hạ bất ngờ nhưng xét lại cũng có chút thuận lợi. Vậy phiền nhị vị hoặc tìm ngay chỗ ẩn quanh đây hoặc muốn lưu lại thì tùy ý, miễn sao đừng lên tiếng cũng đừng có bất kỳ thái độ cử chỉ nào hoặc làm gián đoạn hoặc phá hỏng hảo sự của tại hạ. Vì tại hạ đang lúc khẩn trương. Muốn biết tại sao thì nhị vị cứ chờ khắc biết. Nào, đi hay ở? Có vẻ nhị vị chẳng muốn đi? Vậy chịu khó giữ sao cho thật yên tĩnh đấy. Hừ!

Cùng với tiếng hừ nhạt, Châu Sách quẳng ngay một trong hai nhân vật mặt trắng ra phía sau lưng, đoạn không lý gì đến một tăng một đạo kia nữa, cứ thản nhiên giải khai Á huyết và làm nhân vật mặt trắng thứ hai tỉnh lại.

Thoạt tỉnh, nhân vật này liền kêu:

- Úy? Ta đang ở đâu thế này?

Vẫn đứng phía sau, Châu Sách chột rên:

- Thầm... huynh...

Bỗng nghe tiếng rên ngay sát phía sau, nhân vật mặt trắng liền có phản ứng, ắt là toan bật người vọt xa. Nhưng khi tự phát hiện toàn thân huyết đạo đều bị chế ngự, y hốt hoảng hỏi ngược lại:

- Ai vậy? Sao nữ thừa Thầm mỗ thế này?

Châu Sách lại rên:

- Chỉ cách biệt một năm, Thẩm huynh sớm quên Vũ mỗ vậy sao? Ở âm cảnh lúc này thật là... lạnh...

Họ Thẩm thất kinh, hồn bất phụ thể:

- Là Vũ huynh thật ư? Cha mẹ ôi, không phải Vũ huynh đã chết rồi sao?

- Nhưng oan hồn Vũ mỗ mãi chẳng tan biến. Cũng may được ngư đầu mã diện thương tình cho hay, chỉ vì ai cũng hồ đồ, chẳng rõ nguyên do vì sao Vũ mỗ chết, nên ưng thuận cho về tìm và hỏi Thẩm huynh vốn dĩ từng là hảo bằng hữu của Vũ mỗ lúc sinh thời. Thật mong Thẩm huynh giúp cho minh bạch, vì sao Vũ mỗ phải chết?

Họ Thẩm bất giác tự run khắp châu thân:

- Điều này... điều này...

- Ất Thẩm huynh chưa tin việc mỗ được ưng thuận cho quay về là có thật? Vậy hãy để mỗ lần lượt chạm từng tay, một thật lạnh vì đã là oan hồn uổng tử, một thật nóng vì dù chết nhưng uất khí chưa tan. Thẩm huynh sau khi cảm nhận ất sẽ tin.

Và Châu Sách từ phía sau lần lượt áp từng tay vào cổ và vào hai bên mặt của nhân vật họ Thẩm mặt trắng phía trước. Khiến họ Thẩm lần lượt kêu với từng cảm nhận khác xa nhau:

- Cha mẹ ôi... lạnh... lạnh quá vậy...

- Quỷ thần ôi, thôi Vũ huynh đừng sờ nữa. E Thẩm mỗ phát hỏa mất. Được rồi, Thẩm mỗ tin thật rồi.

Châu Sách thu tay về:

- Kỳ thực ngay lúc trước khi chết chính mỗ cũng cảm thấy hồ đồ, vì vẫn nhớ là đang tuần phòng khắp lượt cùng Thẩm huynh, sau nữa thì chẳng còn nhớ gì. Dù gì cũng từng là bằng hữu, mong Thẩm huynh thương và giúp cho.

Họ Thẩm vội đáp:

- Vũ huynh yếu mệnh là do hội chủ xử phạt. Vả lại, chuyện đó là do Vũ huynh gây ra. Hội chủ dù không nỡ vẫn đành xử phạt, nếu không thì làm sao phục chúng?

- Thẩm huynh nói thật chứ?

- Thẩm mỗ xin phát thệ để Vũ huynh tin. Là nếu Thẩm mỗ có lời nào khác gian dối thì...

- Được rồi. Vì ở âm cảnh chẳng bao giờ chấp nhận những lời phát thệ nên có cách này nhất định sẽ khiến mỗ nhận ra là Thấm huynh có thật sự thành tâm giúp đệ hay không.

- Cách gì? Hay định kéo cả Thấm mỗ cùng xuống miền âm cảnh?

- Thấm huynh yên tâm. Vì dù Thấm huynh thật sự muốn thì do tử kỳ chưa đến, mỗ có hảo ý đưa Thấm huynh cùng theo cũng không được. Tuy nhiên, được ở âm cảnh cũng có nhiều điều hay, đấy là so với lúc trước ở dương gian, nếu lúc đó có nhiều điều Thấm huynh chẳng thể nào am hiểu thì khi chết rồi, tất cả đều như tự phơi bày, tự hồ đã mất thấy tai nghe. Thế nên mỗ có cách này. Là Thấm huynh từng biết gì về bốn hội hãy nói hết cho mỗ nghe. Chỉ như thế thôi, nếu Thấm huynh thật tâm hay không thì mỗ biết ngay. Vì kỳ thực những gì Thấm huynh đang biết há chẳng phải lúc mỗ còn sống cũng tỏ tường tương tự hay sao? Và nhân đó, ừ, để gọi là đáp lại thịnh tình của Thấm huynh, biết đâu sẽ có một vài chuyện khá hay vì mỗ hiện đã biết, rất có thể cũng đành mạo hiểm tỏ bày lại cho Thấm huynh cùng biết? Thôi nào, mong Thấm huynh mau mau giúp mỗ. Vì ở âm cảnh mãi... lạnh lắm...

Vừa rên Châu Sách vừa lập lại hành vi lúc nãy là áp một bàn tay lạnh giá lên cổ và vào hai bên mặt họ Thấm.

Quá sợ hãi, họ Thấm lập tức tự cung xưng:

- Được rồi, vì cũng nào quá khó. Mỗ sẽ nói để Vũ huynh tha hồ thẩm tra. Thứ nhất, danh xưng của bốn hội là Hắc Minh hội, sở dĩ gọi là Hắc vì vốn có trú sở ở Hắc Lãnh Thạch Lâm này, phần khác là cần luôn giữ kín hành tung để chỉ khi hội chủ cần chủ trì công đạo, diệt ác khử tà, thuận với chữ Minh là quang minh chính đại, thì những thủ hạ được hội chủ đào luyện như chúng ta - gọi là các Bạch Diện Lãnh Công Tâm - mới được phép xuất đạo, tận trung và tận lực theo lệnh hội chủ. Thứ hai, vì chỉ là hội chủ, tự nhận là chưa đủ đức độ lẫn tài trí để làm minh chủ, nên mỗi khi cần chủ trì công đạo, hội chủ luôn thỉnh ý và chờ sự chấp thuận từ các bậc tiền bối đức cao vọng trọng khắp võ lâm, kỳ thực là bao gồm hầu hết các cao nhân các phái cùng những kỳ nhân dị sĩ vẫn luôn du hạc nội mây ngàn. Vì thế cho thấy chỉ chúng ta mới may mắn có diễm phúc được trở thành một trong hàng trăm nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm và được hội chủ ưu ái truyền cho toàn các tuyệt học thượng thừa của các phái.

Một bất ngờ xảy ra, tự lão đạo, một trong hai nhân vật một tăng một đạo, bỗng cau mày chun mũi khịt khịt vài tiếng.

Họ Thấm giật mình:

- Tiếng động gì vậy, Vũ huynh?

Châu Sách cũng giật mình và lập tức chuyển sang phần nộ, tỏ phản ứng quyết liệt, là vừa vội vàng điểm tử huyết họ Thẩm, cũng thuận chân tung một cước quật vỡ não bộ kẻ mặt trắng thứ hai vẫn bị quẳng nằm ngay cạnh chân và Châu Sách vừa quay lại quát hỏi lão đạo:

- Sao lão dám gây tiếng động? Nếu Hắc Minh hội bọn lão sợ bị cáo giác từng hành vi âm độc thối tha thì lẽ ra đừng nên có âm mưu này, toan hai tay bưng kín mắt thế gian ư? Vậy đừng trách ta sao vô lễ đắc tội. Đỡ!

Với cơn phần nộ đang có, Châu Sách quật ngay một kinh cơ hồ tận lực bình sinh...
Ào...

Lão đạo hoang mang vội lùi tránh:

- Mau dừng tay và đừng ngộ nhận nữa.

Phần lão tăng còn lại thì cũng vội kêu:

- Tiểu thí chủ hiểu lầm rồi. vì ý của bọn lão nạp vốn chỉ là...

Nhưng Châu Sách đã lập tức xoay qua, quật một kinh vào lão tăng:

- Bảo ta làm ư? Sai rồi, mọi lời họ Thẩm vừa thổ lộ đã tự nói tất cả. Đã vậy họ Thẩm cũng tàn độc, một năm trước từng thân nhiên hạ thủ kết liễu họ Vũ luôn là hảo bằng hữu thật thân thiết, quả nhiên đều do nhân vật hội chủ và các cao nhân có thể là do bọn lão đào luyện ra. Vậy chớ bảo ta lầm. Trái lại hãy nhận của ta một chưởng. Đỡ!

Ào...

Cũng như lão đạo, lão tăng vì hoang mang nên vội lùi tránh tương tự, không muốn đối kinh cùng Châu Sách.

Thấy vậy, Châu Sách bật cười:

- Thảo nào bọn lão chẳng hề ngại đường xa vạn dặm, vẫn kiên trì lặng lẽ bám theo ta suốt mười ngày qua. Hóa ra vì không dám tin từng có ta đã thời gian dài phục ẩn ngay trong Hắc Lãnh Thạch Lâm là trú sở của Hắc Minh hội bọn lão. Nhưng bây giờ dù tin vẫn không dám thẳng thắn đối chiêu, ắt là vì chờ đợi những kinh động này giờ sẽ khiến lũ Bạch Diện Lãnh Công Tâm viện binh thế nào cũng kéo đến? Nếu là vậy thì chớ mong toại nguyện. Ta tẩu trước đây. Ha ha...

Vút!

Một tăng một đạo càng thêm ngỡ ngàng, chột nhìn nhau và rồi cùng nhất loạt quay lại nhìn vào Hắc Lãnh Thạch Lâm chỉ cách đấy chưa đến trăm trượng. Đoạn cả hai thận trọng từ từ đi lại gần Hắc Lãnh Thạch Lâm, chẳng ai nói với ai lời nào.

Nhưng khi đến thật gần, vì cùng hoang mang lo lắng nên cả hai lập tức cùng nhau nháy mắt ra hiệu để nhất loạt dừng lại.

Hắc Lãnh Thạch Lâm ngay lúc này vẫn im lìm và thật tĩnh lặng.

Dù thế, một tăng một đạo cũng chưa dám tiến vào.

Họ sợ?

Dĩ nhiên, ai lại không sợ dù chỉ cần nghe đến bốn chữ Hắc Lãnh Thạch Lâm? Huống hồ cả hai không những đã cao niên mà còn đang cùng nhau diện đối diện với chỗ từng có danh xưng kinh thần khắp quỷ là Hắc Lãnh Thạch Lâm. Họ sợ là phải.

Và cứ thế, họ đứng mãi cho đến khi hoàng hôn dần buông xuống.

Chợt...

Cạch!

Có tiếng động khô khốc vừa đột ngột vang lên.

Cả hai cùng giật thót cả người vội quay phắt lại. Sở dĩ như vậy vì tiếng động phát đã ra từ đâu đó phía sau họ, may không phải phát ra ở Hắc Lãnh Thạch Lâm.

Và khi đã quay lại, dưới ánh chiều tà gần tối, họ phát hiện xa xa phía trước có một bóng nhân ảnh thấp thoáng đang lượn lờ đi xa dần.

Họ thật sự phẫn nộ, dù không quát tháo thành tiếng thì với sắc mặt hầm hầm và cách họ tận lực lao đuổi theo bóng nhân ảnh nọ cũng cho thấy quả thật họ đều đang phẫn nộ.

Nhưng cũng may, vì càng chạy đuổi thì càng có thêm thời gian tự nghĩ lại nên cả hai đã tự nguội dần.

Thật lạ, bóng nhân ảnh phía trước cũng lúc này chợt chậm dần để cuối cùng dừng hẳn lại.

Một tăng một đạo không vì thế mà phẫn khích hay quá đắc ý lao ào tới. Trái lại cả hai cũng chậm dần và tự dừng khi chỉ còn cách bóng nhân ảnh nọ đúng hai trượng.

Ắt cũng phát hiện diễn biến này, bóng nhân ảnh chậm chậm quay lại, hiển lộ là Châu Sách và bình thản lên tiếng:

- May cho nhị vị là vẫn chưa tiến nhập Hắc Lãnh Thạch Lâm từ lâu đã biến thành tử địa do Hắc Minh hội dùng làm trú sở với trận thế kỳ môn hợp cùng địa hình hiểm trở vốn có.

Lão đạo trợn mắt:

- Ý ám chỉ bọn lão đạo phải đa tạ vì tiếng động lúc nãy là do tiểu thiếu hiệp chủ ý gây ra thay lời cảnh tỉnh?

Lão tăng thì nhẹ thở dài:

- Và còn một hàm ý nữa là thật may bọn lão nạp vẫn chưa tỏ lộ bất kỳ thái độ nào nhất định sẽ khiến tiểu thí chủ nghĩ bọn lão nạp cũng là người của một Hắc Minh hội thật chẳng biết đã hiện hữu từ lúc nào? A di đà phật, vậy nếu bọn lão nạp nghĩ ngược lại và nghi đây là thủ đoạn của tiểu thí chủ cùng Hắc Minh hội thì sao?

Châu Sách hòa hoãn hơn:

- Dẫu có như vậy tại hạ cũng cam chịu và tuyệt vô khả trách. Duy có điều, phải chi sớm được minh bạch hơn và tại hạ đừng vội kết liễu hai nhân vật lúc nãy ắt đã có cơ hội tỏ tường hơn, thậm chí còn thật là ngon ngành thấy mọi điều cần được sáng tỏ về Hắc Minh hội. Tiếc thật.

Lão đạo hoài nghi:

- Sao bảo đây vẫn là chỗ lưu ngụ và chẳng phải chính tiểu thiếu hiệp từng ngỏ lời mời bọn lão đạo cùng đến sao?

Châu Sách thoáng ngược:

- Tuy có thỉnh mời nhưng tại hạ chẳng bao giờ nghĩ nhị vị lão tiên bối dám đến, lại còn đến nhanh như thế này. Có thể hỏi một câu được chẳng, nhị vị lão tiên bối đến là ý gì? Phải chăng vẫn có ý nghi ngờ tiểu bối? Nếu vậy... kể như tiểu bối nợ nhị vị lão tiên bối một lời tạ lỗi.

Lão tăng nhẹ lắc đầu:

- Đã rõ, bọn lão nạp vừa làm tiểu thí chủ phật ý, mất cơ hội dò xét nội tình Hắc Minh hội. Vậy đừng quá để tâm ai nợ ai một lời tạ lỗi. Có chăng, a di đà phật, lão nạp nghĩ tiểu thí chủ chỉ nợ một lời giải thích mà thôi. Đúng chẳng?

Lão đạo thích chí cười:

- Phật huynh nói chẳng sai. Đúng là tiểu thiếu hiệp vẫn còn nợ bọn lão đạo một lời giải thích và nhất quyết cần phải làm sáng tỏ nếu muốn song phương hiểu rõ về nhau.

Nhưng đang toe miệng cười, cả lão đạo và lão tăng cùng biến sắc.

Phần Châu Sách thì muộn hơn. Tuy nhiên cùng với vẻ mặt chột biến đổi, Châu Sách còn hốt hoảng khê than:

- Chao ôi, nếu đây chính là hành vi thủ đoạn của Hắc Minh hội thì chỉ do tiểu bối đã quá xem thường họ. Ba phía tiền tả hữu vậy là đã bị vây hãm, lẽ nào đành chạy lui về phía Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng là tử lộ?

Với địa hình của toàn khu vực phạm vi bao quanh Hắc Lãnh Thạch Lâm do chiếm lĩnh mọi phần trũng vốn có, đột ngột hạ thấp xuống, nên từ một vị thế ở khá cao bên trên liền vang vọng xuống một tràng cười ngạo nghễ:

- Bọn người dẫn muốn lui ẩn về phía Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng chẳng còn cơ hội. Và với tình thế lúc này, ha ha..., nếu bọn người ngoan ngoãn tự thúc thủ thì may ra được bốn hội tạm dung, ban cho một sinh lộ. Nhược bằng vẫn ương bướng, bất ngộ chấp nê thì nên mau tận lực bình sinh, biết đâu lại có cơ hội trong muôn một, may thoát chết dưới trận Thập Điện U Minh Bách Tiên Náo Diêm La đang rất cần chứng minh sự lợi hại vô tiền khoáng hậu thì sao? Ha ha...

Cùng với tràng cười, từ ba phía tiền tả hữu như Châu Sách vừa nhận định, nhiều thật nhiều những nhân vật mặt trắng vì đã nhất loạt nên đang lừng lững tiến dần đến.

Lão đạo thất kinh:

- Dù là mãnh hổ vẫn nan địch quần hồ. Bọn Hắc Minh hội này được lập từ bao giờ? Sao dễ dàng đào luyện một thế lực đông như vậy nhưng cơ hồ khắp võ lâm chẳng ai phát giác? Nhưng thôi, vô lượng thọ phật, tà tiên hạ thủ vi cường, tự đại khai sát giới trước hơn là chờ chúng lập trận xong cúng ta e khó thoát, thậm chí muốn lui cũng chẳng được.

Lão tăng khê nhắm mắt cúi đầu:

- Phật tử từ bi, vì cần bảo lưu tấm thân vô dụng này chỉ để cáo giác đại họa Hắc Minh hội cùng quần hùng, xin lượng thứ nếu Thiện Tâm đệ tử đành phạm sát giới. A di đà phật... A di đà phật...

Câu niệm phật thứ hai chột phát tỏa uy lực, đủ hiểu lão tăng Thiện Tâm vì có chủ ý nên phổ dẫn nội lực vào, biến câu niệm phật thành ám hiệu phát khởi trận chiến.

Ngờ đâu, cũng vì câu ám hiệu này, được kể là mệnh lệnh khởi phát thế trận cho những nhân vật mặt trắng, gọi là những nghĩa sĩ Bạch Điện Lãnh Công Tâm, nên bọn họ nhất tề quát vang:

- Vệ đạo trừ ma... Thừa lệnh hội chủ... Nghịch ngã giả vong... giết!

Họ cũng đồng loạt lao ào đến, khí thế của chuyển biến cùng uy lực của loạt quát do cả trăm nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm nhất tề dụng lực phát ra quả là tốt cùng uy mãnh và thừa năng lực uy hiếp bất luận đại ca nhân nào vô phúc bị họ chọn làm đối tượng để tiến hành công cuộc vệ đạo trừ ma.

Châu Sách cũng rúng động, sợ đến nỗi mọi lời đang muốn hô hoán cảnh giác nhất tăng nhất đạo vẫn khó phát thành lời. Châu Sách chỉ có thể kêu:

- Như họ chưa... chưa thật sự khai... khai trận. Vậy chớ vội loạn... loạn động... kéo lằm kế... họ...

Nhưng nhất đạo nhất tăng đã bật lao đi, nhanh như hai tia chớp bật lóe về cùng một phía:

- Vì chúng chưa lập trận nên mới có cơ hội cho chúng ta. Vô lượng thọ phạt. Sát!

- Phạt tử từ bi, đây là tiên cơ tuyệt không nên bỏ lỡ. Khởi sát!

Nhất tăng nhất đạo cũng nhất tề xuất chiêu, là một đại kỳ chiêu thì phải, cuồn cuộn quật sát sạt vào các nghĩa sĩ mặt trắng ngẫu nhiên có vị thế thuộc phạm vi uy lực của đại kỳ chiêu này.

Ào...

Vù...

Nhưng các nghĩa sĩ mặt trắng chẳng may nao núng. Trái lại, dù đang ào ào lao đến thoạt nhìn cứ ngỡ có vẻ họ chỉ lao loạn, thì khi bị tiến chiêu, họ vẫn ung dung lạ để bất chợt cùng tự cắt mình lao vọt cả lên không trung.

Vút...

Vô hình chung các đối tượng của kỳ chiêu do nhất tăng nhất đạo khởi phát chỉ còn là các kẻ mặt trắng phía sau, tạm đủ xa để uy lực của kỳ chiêu dù vẫn tiếp tục cuộn cuộn tuôn ào đến thì đã tự suy giảm ít nhiều.

Ào...

Vù...

Đã vậy, dù uy lực của kỳ chiêu đã dần giảm nhưng các nghĩa sĩ mặt trắng đang có vị thế đối đầu cũng không màng xuất lực kháng cự. Trái lại, đến lượt họ cũng chớp động, nhưng thay vì tự lao cắt lên như các nghĩa sĩ trước đó thì họ chỉ cùng nhau nhẹ nhàng tản khai về hai bên, khiến lần này mọi uy lực của kỳ chiêu đều dần tan biến thật sự.

Chỉ khi đó, với các nghĩa sĩ đã lao cất lên và đang chủ tâm hạ thân xuống ở phía sau hai lão tăng đạo, hợp cùng các nghĩa sĩ vừa mới tản khai về hai bên, toàn bộ bọn mặt trắng ngay lập tức có cơ hội hình thành thế vây hãm, đặt nhị lão tăng đạo lọt vào giữa họ:

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Phát hiện đã tự du vào hiểm cảnh, nhất tăng nhất đạo do thêm bối rối, đành tận lực lao luôn về phía trước và cũng xuất phát kỳ chiêu:

- Bọn chúng quả lợi hại. Phật huynh, giết!

- A di đà phật, quả là trận sinh tử chưa từng gặp. Không thể mong thoát nếu chẳng tận lực. Khai chiêu!

Ào...

Vù...

Trong lúc này, nhờ mục kích hào khí can vên của hai lão tăng đạo đã cao niên, Châu Sách kịp thời trấn định, không còn tâm trạng hốt hoảng nữa. Thì cũng vừa lúc đó có một lũ mặt trắng khá đông cùng ào ào lao về phía Châu Sách:

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Châu Sách bật cười và quyết định chọn đấu pháp khác hẳn nhất tăng nhất đạo, là bình thản đứng nguyên chờ họ lao đến:

- Hãy đến đây. Vì ta cũng vậy. Bất luận kẻ nào trong bọn ngươi hể dám đối đầu với ta là phải chết. Chỉ kẻ nào ngoan ngoãn tự tránh lối thì mới may toàn mạng. Ha ha...

Cũng có vẻ đấu pháp của Châu Sách là thích hợp. Vì bọn mặt trắng đầu tiên lao đến, do thấy Châu Sách vẫn nguyên vị nên tịnh chẳng kẻ nào dám xuất lực. Trái lại, chúng lập tức tự phân khai, một dấu hiệu cho thấy chúng chuẩn bị lập trận vây hãm Châu Sách vào giữa:

- Vút!...

Không thể để chậm hơn, tự Châu Sách cũng dịch chuyển, vì vô khả tự phân thân nên Châu Sách quyết chỉ dịch chuyển bám theo một nhóm mặt trắng đang dần tản khai về cùng bên tả:

- Sao vậy? Đã đông nhân số là thế lại chẳng dám đối chiêu? Bọn ngươi thoát kỳ thủy há lẽ chỉ được đào luyện thành một lũ hèn hạ và khiếp nhược thế sao? Ha ha...

Phàm đã là người thì bất luận ai một khi bị kích nộ thì chỉ có hai phản ứng, một là cam nhịn nếu tự biết bản thân chẳng bằng người, hoặc hai là xúc nộ phát chiêu khi

tự phụ bản thân thừa năng lực đối phó, thậm chí cũng quá thừa để xử trí kẻ dám vô lễ xúc phạm.

Bọn mặt trắng là loại người thứ hai – vì như gã họ Thẩm đã chết từng thổ lộ, các nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm đa phần đều có điểm phúc được đào luyện bằng các tuyệt học thượng thừa của các phái - hướng hồ xét về niên kỷ thì Châu Sách đối với họ cũng chỉ là một tiểu tử năng thiếu và vô danh, họ không xúc nộ sao được.

Thế là có cùng lúc hai kẻ mặt trắng phần nộ xuất kinh quật vào Châu Sách vẫn đang dịch chuyển gần như ngay bên cạnh:

- Tiểu tử quá ngông cuồng. Thật đáng chết!

Ào...

- Nếu đã chán sống thì ta cho ngươi toại nguyện.

Vù...

Châu Sách cười đắc ý và quyết chỉ chọn một trong hai để ung dung tự bật lao vào duy nhất một chiêu chưởng đã chọn:

- Phải như vậy mới là hảo hán đại trượng phu. Nhưng thật tiếc, vì hễ đối đầu ta là phải chết. Xem này, ha ha...

Với Kỳ Lan bộ pháp dị quặc, Châu Sách không chỉ mạo hiểm tiếp cận kẻ đã chọn mà còn lạnh lùng đến độ tàn khốc, chộp ngay một trảo Cuồng Lân vào ngay tâm thất kẻ nọ.

Bùng...

Bộp!

Tâm thất kẻ nọ vỡ toang, là diễn biến quá nhanh khiến chiêu chưởng cũng của kẻ nọ dù vẫn kịp chạm vào Châu Sách nhưng uy lực vụt tan biến cùng lúc với tử kỳ của kẻ nọ vừa mới điểm.

- Hự!

Chỉ có chiêu chưởng của kẻ mặt trắng thứ hai là mặc tình vỗ chạm vào hậu tâm Châu Sách.

Ầm!

Lực chấn chạm làm Châu Sách bay bắn về phía trước, là một kết cục hầu như tất yếu khiến bao kẻ mặt trắng quanh đó đều phải nghĩ Châu Sách đã chết.

Dù vậy, Châu Sách tuy vẫn đang bị chấn bay nhưng cứ mỗi khi có cơ hội – là lần lượt bay ngang qua bọn mặt trắng – thì cũng là mỗi lần các chiêu trảo Cuồng Lân của Châu Sách đắc thủ.

Bùng! Bộp!

Bùng! Bộp!

Có ít nhất hai kẻ mặt trắng vì không thể ngờ một Châu Sách đã chết lại có thể tiếp tục xuất chiêu nên đã nhanh chóng thảm tử.

- Hự!

- Oa!

Với hai kẻ mặt trắng kế tiếp nhờ mơ hồ phát hiện Châu Sách vẫn sống nên cũng may mắn có cơ hội xuất lực phản kháng kịp lúc:

- Gã chưa chết? Đừng làm kẻ gã.

- Đúng vậy. Nhưng lần này thì gã phải chết.

Ngờ đâu đối với họ, Châu Sách vừa cười vừa cùng lúc xuất phát song thủ, chộp đủ nhị trảo, ban cho họ mỗi người một trảo khác nhau:

- Ta đã nói rồi. Đối đầu với ta là phải chết. Ha ha...

Ầm!

Bộp! Bộp!

Hai thân nữa ngã gục.

Huych! Huych!

Bọn mặt trắng phần nộ, nhất là những kẻ đang tình cờ đứng gần Châu Sách nhất:

- Người phải đền mạng cho những huynh đệ bọn ta.

- Phải báo thù cho các huynh đệ. Đánh!

Ào...

Vù...

Châu Sách cười dài và lại chỉ chọn duy nhất một trong các loạt chưởng đang xô cuộn đến:

- Nào ai cấm bọn người báo thù. Chỉ ngại chẳng đủ bản lĩnh thôi. Xem đây. Ha ha...

Ào...

Và một lần nữa, nếu Châu Sách buộc phải lấy thân hứng chịu nhiều kinh thì đổi lại, trước lúc toàn thân bị chấn bay thì có thêm một kẻ mặt trắng nữa đã chịu uống tử vì một trảo Cuồng Lân của Châu Sách.

Ầm!

- Oa!

Tuy nhiên, thoát lúc vừa bị chấn bay, Châu Sách bỗng nghe thanh âm gào quát vang động của lão đạo Võ Dương:

- Thật không ngờ đến cả tuyệt học Võ Đang bọn vô sỉ này cũng am hiểu. Là đại kiếp nạn cho võ lâm thật rồi. Giết! Giết!

Châu Sách quét mắt nhìn và đành chép miệng mượn lực đang bị chấn bay để thân tốc lao nhanh về phía nhất tầng nhất đạo hầu như vẫn mãi đang khốn đốn vì bị vây hãm.

Vút!

Bọn mặt trắng đang đối phó Châu Sách, thoát ngõ sau lần chấn chạm này thế nào cũng chết, ngờ đâu vì phát hiện cách Châu Sách lao đi có phần kỳ quái nên hốt hoảng hô hoán loạn xạ:

- Mau đề phòng gã tiểu tử có thân thủ kỳ quặc đang lao đến.

- Những huynh đệ đang lập trận ở trước hãy cẩn trọng đấy. Chớ xem thường sở học quái đản của gã đang lao về phía các huynh đệ.

- Quỷ thần ôi, gã này ắt đang luyện Kim Cương Bất Hoại thân thì phải. Quật bao nhiêu chưởng gã vẫn cứ trơ trơ. Các huynh đệ hãy đề phòng.

Họ hô hoán loạn lẫn vào nhau khiến chẳng lời nào được nghe rõ theo lời nào, vì thế đã khiến lũ mặt trắng đang lập trận vây hãm hai lão tăng đạo do càng nghe càng hoang mang không hiểu nên thế trận đang lập có phần khựng lại.

Phát hiện một cơ hội hãn hữu, lão tăng Thiện Tâm vận khởi hùng oai:

- A di đà phật. Khai chiêu!

Trận thế thoáng khựng quả là cơ hội khiến uy lực của chiêu chưởng lần này do lão tăng khởi phát lập tức tỏ rõ hùng uy.

Ầm!

Lão đạo cũng phấn khích, quật tiếp theo sau hai đạo uy kinh nữa:

- Phật huynh hãy mau bước ra trước. Khai thủ này!

Bùng...

Cũng là lúc Châu Sách tiếp cận lũ mặt trắng lập trận từ phía sau:

- Bọn người cũng hãy nắm cửa ta một chưởng. Đờ!

Ào...

Bọn mặt trắng càng thêm hỗn loạn.

Tuy nhiên, ngoại trừ số ít những kẻ mặt trắng nếu không bị chưởng thương thì cũng phần nào chịu tác động từ các loạt kinh do Châu Sách và nhị lão tăng đạo xuất kỳ bất ý khuấy động, những kẻ mặt trắng khác vì vẫn đông, nên thay vì nao núng thì vẫn bình thản bảo nhau phát động lại thế trận.

Họ được đào luyện thật thuần thực, khi di chuyển lập trận thì chưa hề để tự loạn chương loạn pháp. Vì thế, chỉ chớp mắt họ đã toại nguyện với lần này có thêm cả Châu Sách cũng bị vây vào giữa tương tự hai lão tăng đạo.

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Tình thế cũ lại tái lập khiến tăng đạo nhị lão không thể không lo.

Nguy rồi. Vì như lần này thế trận được lập với nhân số đôn gấp đôi!

Nhưng Châu Sách chợt bảo:

- Tiểu bối sẽ tự thoát ra. Vì nếu muốn đối phó trận lợi hại này như chỉ có mỗi cách là ngoại công nội kích.

Lão tăng gật đầu:

- Phải rồi. Chỉ với sở thượng thừa tiểu thí chủ như đã tiếp nhận từ bậc kỳ nhân Đại Cái Du Phong mới đủ tư cách tự thoát ra, hợp thành thế nội kích ngoại công hầu đối phó trận này. A di đà phật, chỉ mong tiểu thí chủ hãy cẩn trọng kẻo...

Lão đạo vụt quát:

- Muộn rồi, thế trận đã phát động. Tạm thời nếu chưa thể tự thoát thì mau hiệp lực đối phó ngay. Khai chiêu!

Quả vậy, bọn mặt trắng đã phát động chiêu công nhưng chỉ là sự hợp lực từ một nhóm nhỏ, độ mười nhân vật. Và như Châu Sách đang dõi nhìn và phát hiện thì có chẳng sự lợi hại của thế trận ắt chính là từ thái độ lờm và chờ sẵn của các nhóm còn lại cùng một nhóm gồm một lượng người tương tự. Châu Sách lập tức phát chiêu kịp hiệp lực như lời lão đạo vừa gọi:

- Có phải họ dùng xa luân chiến? Gọi là Thập Điện U Minh vì sẽ gồm mười nhóm liên miên bất tuyệt xuất kinh tuần tự và thật nhanh từ đủ cả mười hướng? Nếu là vậy, dù có nội lực thượng thừa cũng đâu thể chi trì mãi tình thế nào? Phải tận lực thôi. Xem chiêu!

Ào...

Hợp lực do có thêm Châu Sách góp phần khiến đạo tăng nhị lão vui mừng cùng kêu:

- Hảo công phu. Vậy là lần đầu tiên ba chiêu trong Tam Thập Chương Thất Tình Lục Dục được hợp lại.

- Quả may mắn. Vì không ngờ tiểu thí chủ lại là hậu nhân của một trong những lão bằng hữu mà bọn lão nạp đã lâu không gặp. Khai thủ!

Ầm!

Tiếng chạm chấn dù vang to nhưng chỉ mới phát lên thì đã có thêm loạt chiêu công thứ hai được nhóm kế tiếp xuất thủ thật nhanh.

Ào...

Châu Sách chưa kịp vận khởi chân lực thì đã nghe lão đạo lại quát:

- Tiếp nữa, mau!

Vù...

Lão tăng cũng đề tỉnh:

- Đúng vậy. Không được chậm. Hễ chậm là chết.

Ào...

Nhưng Châu Sách nào đã lường hết tình huống này, thế nên vừa kịp vận khởi chân lực thì nhị kinh của nhị lão đạo tăng đã phải chấn chạm vào hợp lực của nhóm mặt trắng thứ hai.

Ầm!...

Dù vậy, nhờ có phần chậm tay nên giờ đây chợt có dịp cho một mình Châu Sách xuất thủ ngay, đúng vào lúc phát hiện nhóm tiếp theo chực tiến chiêu công:

- Đỡ này!

Thật lạ cho cung cách xuất chiêu lần này của Châu Sách. Đây là song thủ của Châu Sách đẩy loạn, nhanh hơn nhịp thoi đưa, xuất kích hết lượt này đến lượt khác, cơ hồ liên hoàn và nối tiếp nhau thành những mười chiêu công hữu biệt.

Ào...

Thoáng có cơ hội để đối hơi chờ đối phó tiếp tục đấu pháp xa luân chiến của Thập Điện U Minh Bách Tiên Náo Diêm La của những đối thủ mặt trắng, lão đạo Võ Dương vội suýt xoa:

- Hảo công phu. Nhất là càng mục kích thì rốt cục càng không đoán hiểu xuất thân lai lịch thật của tiểu thiếu hiệp là thế nào. Vô lượng thọ phật.

Và nào đã hết những điều kỳ quái cứ lần lượt được Châu Sách thể hiện. Vì ngay lúc này, cùng với mười đạo uy kinh được xuất phát liên tục, thì cứ mỗi một lượt kinh Châu Sách lại tự tiến dẫn lên một bước, ung dung đối đầu và đủ mười lượt chấp nhận cùng chấn chạm chưởng liên tục với đối phương gồm cả nhóm mặt trắng.

Ầm...

Điều kỳ quái là dù chấn chạm, thân hình Châu Sách dù chao đảo lắc lư du qua du lại thì cuối cùng do bản thân vẫn nguyên vẹn bình an nên Châu Sách cứ lừ lừ và bắt đầu có cơ hội tiếp cận một trong những kẻ mặt trắng đang đứng ở phương vị ấy. Châu Sách nạt vang:

- Nạp mạng!

Một trảo Cuồng Lân bật tung ra.

Ầm!

Một thậ gục ngã.

- Oa!

Những kẻ khác, kể cả lão đạo lão tăng đều bàng hoàng rúng động và mạnh ai nấy kêu:

- Lại nữa rồi.

- Thiên địa ôi, gã là quỷ chắc?

- Công phu gì thế này?

Thế trận lại một phen chực náo loạn và đã vậy, Châu Sách nhân lúc tiếp cận lại chop thêm hai trảo nữa trước khi để một đạo uy kinh do một nhóm kẻ mặt trắng hợp lực quật đến:

- Đến lượt rồi. Thêm người nữa.

Ầm! Ầm!...

- Oa!

- Oa!

Và chỉ chớp mắt một mình Châu Sách lao thoát ra ngoài trận.

Vù...

Nhị lão tăng đạo cùng phấn khích, vội hợp lực đầy loạn mấy kinh:

- Có cơ hội đến rồi.

Ào...

Vù...

Thế trận đang lúc hợp lại, mọi cao thủ mặt trắng đều chiếm lĩnh phương vị và có phận sự nhất định liên đới chung với toàn thế trận, vì vậy chẳng một kẻ mặt trắng nào dám tự tách khai nhất là ngay lúc này.

Và thế là từ bên ngoài, Châu Sách ung dung xuất công chiêu hợp với chuỗi cười dài cơ hồ bất tận tự phát ra nói:

- Ta lại xông vào đây, kẻ nào ngăn ta kẻ đó phải chết. Ha ha... Vẫn không ai nhượng lối ư? Vậy nạp mạng tiếp. Ha... ha...

Bảo xông vào nhưng kỳ thực tự Châu Sách chỉ chạy vòng quanh, thuận lúc nào thì xuất chiêu hạ thủ lúc ấy.

Ầm...

- Oa!

Ầm... Ầm...

- Oa!

- Oa!

Ngỡ thế trận phải vỡ nếu cứ diễn tiến này tiếp tục mãi. Ngờ đâu Châu Sách chợt nghe quát.

- o O o -